



**Євгенія  
КОНОНЕНКО  
НОСТАЛЬГІЯ**

 Капваарія





Євгенія Кононенко

# Ностальгія

*Повість*

УДК 821.161.2  
ББК 84.4 (4 Укр) 6-44  
К 42

Євгенія Кононенко  
**Ностальгія**  
*Повість*

*Дизайн і макет Михайла Євшина  
В оформленні обкладинки використано  
світлину Тараса Гегельського.*

**КОНОНЕНКО Євгенія**

**К-42** Ностальгія. *Повість*. — Львів: Кальварія, 2016. — 136 с.  
**ISBN 978-966-663-364-7**

«Ностальгія» це — «три в одному»: детективний роман із несподіваною розв'язкою, роман-топографія старого міста та історія кохання з ностальгійним присмаком. Історія про осінньо красиве почуття двох дорослих людей, яких поєднала необхідність розслідувати загадкове вбивство двадцятирічної давнини.

«Ностальгія» — це повість про київський внутрішній простір, який є настільки викривленим, що жодні дві точки не можна з'єднати по прямій. Це простір, кривизна якого весь час міняється й іноді стає від'ємною, тому минуле зникає назавжди. Але героям «Ностальгії» щастить відшукати минуле. Принаймні те, до якого вони причетні.

УДК 821.161.2  
ББК 84 (4УКР) 6-44

**All rights reserved.**  
**Усі права застережено.**

**E-mail: [copyright@msbrand.net](mailto:copyright@msbrand.net), [petro@calvaria.org.ua](mailto:petro@calvaria.org.ua)**

**ISBN 978-966-663-364-7**

© Євгенія Кононенко, текст, 2005  
© «Кальварія», 2005, 2016

*Тут, на Щекавиці,  
кров свою чую студену.*  
**І. Римарук**

Дві ночі в усіх трьох вікнах невеличкого помешкання не гасло світло. В обох кімнатах і в кухні. Ранніми осінніми вечорами ті освітлені вікна зливалися з галактиками інших вечірніх вікон. Але в глупу ніч вони грізно вимальовувалися на тлі абсолютно чорного будинку, заважаючи спати мешканцям на протилежному боці вулиці. І вдень вони горіли також, будили тугу й тривогу. Надворі була сіра похмура осінь, і дехто вмикав світло навіть удень. Але ж не в усіх кімнатах одночасно. Можливо, господарі поїхали кудись і лишили світло, щоби здавалося, ніби в домі хтось є? Іноді так роблять. Але тоді його лишаять десь у передпокої або, принаймні, в одній з кімнат, і воно горить десь там, у глибині, а не б'є у вічі з усіх вікон.

Літнє подружжя мешканців тієї хрущовської квартири вкрай рідко зупинялося поговорити з сусідами. Зазвичай тільки віталися й поспішали далі — додому чи з дому. Те, що їх давно не бачили, було би помічено ще нескоро, якби не їхні тривожні болючі вікна. Ні, там не рятуються від густої мряки пізньої осені. І не мучаться від нестерпного безсоння. Там сталося щось страшніше. Сусіди звернулися до дільничного міліціонера. Виламали двері і в присутності пойнятих, якими були найближчі сусіди, увійшли до квартири. Обоє мешканців тої двокімнатної хрущовки типу «распашонка», Микола Андрійович Шуліка та його

дружина, Таїсія Іванівна, застигли в диких позах, залиті чорною кров'ю. Жінка лежала на ліжку в другій кімнаті, чоловік на дивані в першій. Все було видно неозброєним оком, але було зроблено експертизу, яка підтвердила, що чоловік убив дружину сокирою, вдаривши її по голові, а потім пішов на кухню, лишаючи криваві плями на стінах, узяв ніж і встромив його собі в серце. Їх винесли, накривши цупким слизьким рядном, і ноші з порізаними тілами, які почали розкладатися, запхали до чорного мікроавтобуса. А сусідів з їхнього поверху ще довго тягали до тієї клятої хати як пойнятих: знімали відбитки пальців, описували речі небіжчиків, проглядали їхні записники.

Подружжя Шулік удруге привернуло до себе увагу. Вперше це було ще в далекі сімдесяті роки, коли їхній єдиний син примудрився втекти до Західної Німеччини — не повернувся з конкурсу молодих піаністів. А тепер такий страшний кінець батьків. Що, власне, сталося? Хоч би як тяжко жилося, навіщо було так дико йти з життя?

Та згодом усе забулося. Це сталося наприкінці вісімдесятих, в останні роки існування Радянського Союзу. Мабуть, головною прикметою тієї доби були тогочасні журнали й газети, які дружно друкували таке, за розповсюдження чого за кілька років до того громадянам СРСР загрожували якщо не арешт, то дуже великі неприємності. Але майнові закони лишалися тими ж, житло ще не вважалося власністю тих, хто в ньому мешкав, і не переходило у спадок до родичів. Ту хрущовську квартиру, яка мало не рік стояла опечатана, потім дали іншим людям. Вони й досі живуть там, і криваві тіні попередніх господарів не тривожать їх.

І все-таки що, що ж сталося тоді, в каламутний осінній вечір вісімдесят восьмого року у вузькій вуличці київського середмістя, де хрущовський будинок стоїть, затиснений між старими, ще дореволюційними спорудами? Мешканці хрущовського будинку з рудої цегли так і не довідалися про причину тих смертей.

Небіжчики були непогані люди. Хтось згадав, як Микола Андрійович інколи підносив комусь торбу з картоплею, а Таїсія Іванівна, бувало, що гуляла з чиеюсь дитиною, поки молода мама збігає до магазину. Єдине, вони обоє були дуже нетовариські, але хто захоче говорити про сина, який утік назавжди? Оскільки інших версій логіка життя не підкидала, самі для себе сусіди Шулік вирішили, що трагедія, певне, стала наслідком психічного розладу. Вочевидь, Микола Андрійович довго не міг збагнути, як це син міг кинути напризволяще батьків, які виростили його. Довго мовчки страждав, а потім звихнувся. Вбив дружину й себе. Ще трохи почекав би, он же зміни почались, і, може, син викликав би їх до себе, ще пожили б у нього, адже в тій Німеччині ого-го який життєвий рівень! Вони були не такі й старі, коли все для них скінчилося. Ще могли би пожити. Це раніше тих «невозвращенців» дехто вважав невдячними, мовляв, радянська влада їх вигодувала, дала освіту, а тепер вони стали мало не національними героями.

Обідрані шпалери в домі Лариси Лавриненко, поперепа стеля, хиткий паркет, вікна, від щілин у яких у разі певного напрямку вітру фіранки напинались, як вітрила, одного дня хором заголосили, що так більше жити не можна, треба щось робити. Річ була не лише в грошах. Річ була у відсутності проекту, згідно з яким можна було б привести до ладу це житло зі псевдоурочистими високими стелями, обплетеними густим павутинням, яке розгойдувалося особливо несамовито із черговим раундом безрезультатних спроб таки цей проект розробити. А точніше, узгодити побажання всіх трьох мешканців цього бедламно захарашеного дому, руйнація якого останнім часом ставала помітною навіть знадвору.

— Бож-же мій! Щоб у трикімнатній квартирі не було де розташуватися трьом особам! І вп'ятьох, буває, живуть в одній кімнаті і не вередують! — стогнала мати Лариси Майя Гаврилівна.



Кінець безкоштовного  
уривку. Щоби читати  
далі, придбайте, будь  
ласка, повну версію  
книги.